

...ki je bil prestavljen v Ljubljano in ker ga tamkaj niso rabili, v Kranj, dasravno so vsled tega ostali v Mariboru samo trije slovenski zmočni avskultantje. Ali kaj to briga slavno gospodo, samo da je zopet prostor za kakoga Nemca prazen! Kaj takega je res samo v Avstriji mo goča in sicer samo pod okriljem o. kr. germans zatorja grofa Gleispacha, katerega najstarejša želja je pač, da bi čim prej izginil v krivno da želo zadnji o. kr. sodni uradnik, kateri se še upa imenovati Slovenca. To so razmere, ki so res sramota za dvajseto stoletje.

(Pommer v Celju.) Klavna nad vse klavno je poročilo glaške „Tagespošta“ o shodu, na ka terem je govoril znani klubasir državnega zbora, poslanec Pommer, ali da ga boljše poznate „ab tunksaenk“. Poročilo govori najprej o ognju na Ostrožnem, ki je bil haje kriv, da je bila ode ležba vzhodnosti „fajerberkarjev“ in drugih nenavzočih „izvenredno dobra“, kar pomeni, da je bil Terschekov salon skoraj prazen. O celim dve ur nem klubasanju gospoda Pommerja poroča „Tages pošta“ v šestih vrstah in v dvanajstih vrstah konec govora s katerim je Pommer pokadil več nega ministrskega kandidata Derschatto, menda da bi se mu nekoliko prislinit. Med drugimi se je zahvalil Pommerju v imenu celjskih nemških obrtnikov neki Mörtel za njegovo „energično“ delovanje v prid nemškemu obrtništvu, (rado vedni smo, kaj je gospod Pommer tako kunšt nega storil) in poročila je konec. Pommer je šel sedaj drugam klubasat.

(Predrznega izživača) imenujejo celjski „Nemci“ nekega slovenskega celjskega obrtnika, ki je razposlal svojim naročnikom vabila na daljnje naročevanje v slovenskem in nemškem jeziku. Torej to je izzivanje! Ali je tudi izzivanje, da ima nemški trgovec Jakob tseb slovenski napis? Ali je izzivanje, da je isti trgovec raz poslal cele tisoče slovenskih reklamnih listkov po celi celjski okolici in savinjski dolini? Ali je tudi izzivanje, da ima nemški trgovec Schmidl slovenski napis? Ali je ono medeno sladko ble betanje vaših uslužbencev s slovenskim ljudstvom tudi izzivanje? Ali je morda celo lov slovenskih kupcev za nemške prodajalne po celjskih ulicah tudi izzivanje? Ha, nesramneži, tega pač ne na zivate izzivanjem, pijavke, ki se hranite z žulji slovenskega ljudstva, ki je žalibog še vedno tako omamljeno po vaših sladkih besedah, da vam znaša svoj težko prisluženi denar. Ne, to ni iz zivanje, kakor ni izzivanje, da isti vaši usluž benci, ki se sladkajo našemu dobremu in pošte nemu ljudstvu, dokler mu ne izomijo zadnjega vinarja iz žepa, potem se mu pa rogajo še prej, predno stopi iz prodajalne na ulico. Lopovi, ki porabite vsako priliko, da mečete za slovenskim na rodnom najostudnejše psovke, ki nahruitate vsakega kakor divji psi, če ga shčite, da govori slovenski in to povsod, na ulici in v javnih lokalih, samo ne tam, kjer mu vlečete denar iz žepa, vi bi čete

...vseki priča, da pregleda ta listek na vsaki banki in obliži. Proti večini se obliži na vsaki na kladivo. Tu se je pač zgodi nekaj česar kakor na moremo odobravati, temveč moramo napostrežaje grašiti. Pač je si pač dajejo ob taki priliki poguma s petjem in vrikanjem in kdo bi jim tudi to zameril, saj tri leta niso pratka in vojaška služba tudi ni bogve kako prijetna, kako si jo pa lahko predstavljajo, jim je pokazal, sinodi vodja transporta, poročnik Kilian, ki je na ulici udaril nekega novince s pestjo v obraz. Ne vemo kako naj bi imenovali ta čin o in kr. častnika. Vsekako bi bilo dobro, da se pojasni tem gospodom, da imajo pred seboj ljudi, ne pa živino.

(Celjski magistrat — pruski urad.) Ej, ni dobro če se ga človek malo preveč naleze, kajti potem mu uide m-rsikatera, resnična čez zobe, katere ne bi sicer nikdar izrekel. Taka se je zgodila tudi celjskemu mestnemu vrtnarju, ki oskrbuje nasade v mestnem parku. Možiček je v nedeljo najbrž spalo pregluboko pogledal v kupco in zavil alkohol mu je odprl srce in usta, da je svojemu pivskemu tovarišu odkril vse skrivnosti svojega domoljubnega srca in s preprostimi besedami kar najjasneje označil svoje in svojih gospodov, sedanjih gospodarjev v mestni hiši, patrijotčno prepričanje rekši: „Da, da, prijatelj, ti moraš seyeda biti Avstri janc ali pri meni je to drugače, ker jaz sem — v pruski službi!“ Kaj pa hočete potem — kakoršen gospodar, tak tudi hlapec.

(Celjska policija se mora podržaviti!) Ta izrek se je čul prošil petek z ust vsakega pa metnega, nepristranskega človeka, ki je bil okrog 5. ure popoldne na celjskem glavnem trgu, kajti da bi se taki prizori še kdaj ponavljali, kakor ga je bilo tedaj videti, bi bila sramota za o. kr. oblast, sramota za vsakega poštenega državljana, za celo državo sploh. Nastopi celjske policije so dobro znani izra časa blagoslovljenja celjskega „Narodnega doma“ in češkega obiska, znano je, da tako pristranskega redarstva ni najti v Av striji, kakor v našem nemčurkem Celju, a to so le nastopi v gutovih slučajih, prava narav celjskega redarja se kaže mnogo lepše v nje govem vsakdanjem delovanju, ko dela iz lastnega nagiba, ne na izrečno povelje višje oblasti in poučnega moba. Bilo je prošil petek okrog 5. ure popoldne, ko so trije fantje pojoč prikorali po glavnem trgu, kjer jih je ustavil redar Golob in jim napovedal aretacijo, če ne utibnejo. Fantje so izgovarjali, med tem pa prisopiha redar Gratschner in popade enega izmed fantov in ga podera na tla. Fant je udaril z glavo na tla, da je kar zazvonelo. Trig je bil poln gledalcev. Prvi je bil na mestu marker Iha iz kavarne „Merkur“. On in Stigerjevi hlapci so pomagali fantje metati po tleh in jih potem zvezati. Ljudje so začeli mrmrati, kajti ves prizor je bil tako poživineno nečloveški, da se v vsakemu trezno sodečemu človeku gabil. Osvetlili smo že svoj čas nekoliko Gratschnerjevo „delovanje“, prinesli so že drugi slovenski časopisi vesti o uprav nečloveškem službenem postopanju tega človeka, ali ta slučaj je še najbolj dokazal, da Gratschner ne zasluži imena „človek in da je največja sra mota za mestni urad, da tri v svoji službi take ljudi. Vemo, da se hoče Gratschner s svojim divjanjem prikupiti na zgolj, ker haje še ni de notiven, ali ako mu še kaka druga oblast v

...Zalaka zadržuje na pravih na čem vsem tovarništvu — Terezniam v nedeljo dne 14. in ob 10. ur zvečer v Hausenbichlerjevi gostini v železni zabavni večer s petjem, granjem na gosli in glasovir, z družbinskimi igrami itd. Na ta večer povabljeni so vse p. n. tovarišice in tovariši ter prijatelji šole in učitelji.

(Nova železnica.) Železniško ministrstvo je podelilo L. vitezu Mašeku pl. Bosnadol koncesijo za pripravljala dela za zgradbo industrijalne železnice iz Petrovč do premogovnika v Zabukovcih.

(Dobrnski shod.) Na shodu v Dobrni, ki bode v nedeljo ob 3. uri popoldne v občinski stavbi poleg šole, govoril bode deželni poslanec dr. Ivan Dečko in mesto poslanca Žčkarja, ki je tokrat zadržan, menda drž. poslanec vitez Berks in upamo, da še kateri drugi poslanec. Nadalje bode govorili kaplan Schreiner in tudi dr. Veko slav Kukovec iz Celja. Za shod se kmetje zelo pripravljajo in bodo prišli iz vse okolice na ta veliki shod v najobilnejšem številu. Zlasti mladi svet živahno agitira za mnogobrojno udeležbo.

(Še nekaj glede shoda na Dobrni.) Shod na Dobrni bode zlasti zategadel velikega pomena za naše kmetovalce, ker se bode govorilo o gospodarskih zadevah. Poleg že do zdaj naznanjenih govornikov je celjskemu političnemu društvu „Naprej“ obljubil za ta shod tudi gospod potovalni učitelj Franc Goričan svoje sodelovanje. Govoril bode o vzrokih propadanja kmetijstva in o pripomočkih, da se zboljša stanje naših slovenskih kmetovalcev. Kmetje, ne zamudite te lepe prilike in pridite na shod.

(Shod v Velenju.) Ljudski shod v Velenju je zadnje nedeljo uspel nad vse pričakovanje sijajno. Bilo je navzočih 1000 zastopnikov občin okrajnih glavarstev Slovenji Gradec, Gornji grad in Celje. Ob splošnem odobravanju je govoril državni poslanec vitez Barks o položaju v držav nem zboru in zlasti o železniškem vprašanju in celjski gimnaziji. Deželni poslanec Ivan Vošnjak je v jako prikupljivem govoru pojasnjeval vpra šanje domačih železnic, njih zgodovino in bodo čnost. Ob obilem pritrtjevanju je opisoval svoje delovanje za ustanovitev kmetijske šole za Spodnje Štajarsko. Obema poslancema se je na predlog kmeta Sevcnika izrekla zahvala in zaupanje. Dr. Vladimir Sernec iz Maribora je v obširnem govoru prav spretno razpravljaj stanje kmetijstva, zahteval ustanovitev kmetijske šole in opsoval pomen združništva z izključitvjo konzumnih društev. Dr. Ludevit Štoker je oži gosil nečuvno izzivanje šostanjskih Nemcev, ki so sklenili Slovence bojkotirati, ter je še govoril o raznih narodnih zadevah. Ko je pa govoril zadnji govornik dr. Vekoslav Kukovec, ki je po sebno bridke povedal o ponehčujočem delovanju avstrijske vlade, zlasti z ozirom na imenovanja nemških sodnikov in notarjev, tedaj je postajal vladini zastopnik čemdalje bolj nervozen in je zahteval od predsednika župana Skaze, da go vornika pokliče k redu, kar se ni zgodilo. Ob burnem soglasju je bila sprejeta resolucija za slovensko kmetijsko šolo in zlasti ostru resolu cija, da se vladnemu zastopniku naroči, naj spo roči ministru najskrajnejšo nezadovoljnost šta jarskih Slovencev zaradi ponemčevanja dežele z uvažanjem nemških uradnikov v spodnjestajar ska mesta in trge. Ob glasnem smehu zaradi vladnega zastopnika, ki se s tem predlogom ni

nadsodišča, da si ne moremo kaj, da ne bi vsaj v izvlečku seznanili naša cenjena bralca z vsebino omenjenega članka. Kakor je znano, so ustanovili za nemške juriste, ki se posvetijo sodnemu poklicu, v Mariboru neki tečaj, v katerem naj bi se ti gospodje naučili slovenščine, da bi mogli uračkovati med slovenskim ljudstvom. Pozvali so tudi avskultante slovenske narodnosti, da se udeležijo tega tečaja, ko so se pa le ti oglašili za udeležbo se jih je v dekretu s katerim se je dovolil vstop nemškim avskultantom, naravnost prezrlo, nemški in nemško mislečim se je pa dovolilo 200 Kosebne doklade. Torej Slovence se prezirajo, Nemcem se daje doklada! In ta doklada se izplačuje leta in leta, dasiravno kurzovci v drugem, tretjem letu ne znajo še sestaviti niti najpreprostejšega slovenskega zapisnika. Pa čemu bi se tudi učili, ker potem izgube doklado, ako izjavijo, da „znajo slovenski“. Torej je teh 200 K prava pravcata podpora nemške lenobe, medtem ko morajo Slovenci delati zanje. Tako se je zgo dilo n. pr. pri zadnjem porotnem zasedanju, da so bili pri sedmih obravnavah petkrat zapisnikarji avskultantje slovenske narodnosti, Nemci pa samo dvakrat, dasiravno je bilo pri sodišču deset nemških avskultantov in samo štirje slovenski. In to še ni vse. Slovence se brez pravega vzroka in potrebe prestavlja na Kranjsko, da se na njihovo mesto spravi Nemca. Avskultant Mihelič je bil prestavljen v Ljubljano in ker ga tamkaj niso rabili, v Kranj, dasiravno so vsled tega ostali v Mariboru samo trije slovenski zmožni avskultantje. Ali kaj to briga slavno gospodo, samo da je zopet prostor za kakoga Nemca prazen! Kaj takega je res samo v Avstriji mo goče in sicer samo pod okriljem c. kr. germani zatorja grofa Gleispacha, katerega najsrčnejša želja je pač, da bi čim prej izginil v krtovo de želo zadnji c. kr. sodni uradnik, kateri se še upa imenovati Slovenca. To so razmere, ki so res sramota za dvajseto stoletje.

(Pommer v Celju.) Klavarno, nad vse klavarno je poročilo graške „Tagespošte“ o shodu, na ka terem je govoril znani, klobasar državnega zbora, poslanec Pommer, ali da ga boljše poznate „ah-tunknauk“. Poročilo govori najprej o ognju na Ostrožnem, ki je bil baje kriv, da je bila udeležba vzlic odsotnosti „fajerberkarjev“ in drugih nenavzočih „izvenredno dobra“, kar pomeni, da je bil Terschekov salon skoraj prazen. O celem dnev nem klobasanju gospoda Pommerja poroča „Tages pošta“ v šestih vrstah in v dvanajstih vrstah konec govora, s katerim je Pommer pokadil več nega ministrskega kandidata Derschatto, menda da bi se mu nekoliko prisljnil. Med drugimi se je zahvalil Pommerju v imenu celjskih nemških obrtnikov neki Mörtel za njegovo „energično“ delovanje v prid nemškemu obrtništvu, (rado vedni smo, kaj je gospod Pommer tako kunš nega storil) in poročila je konec. Pommer je šel sedaj drugam klobasat.

(Predrznega izzivača) imenujejo celjski „Nemci“ nekega slovenskega celjskega obrtnika, ki je razposlal svojim naročnikom vabila na daljnje naročevanje v slovenskem in nemškem jeziku. Torej to je izzivanje! Ali je tudi izzivanje, da ima nemški trgovec Jakowtsch slovenski napis? Ali je izzivanje da je isti trgovec raz poslal cele tisoče slovenskih reklamnih listkov po celi celjski okolici in savinjski dolini? Ali je tudi izzivanje, da ima nemški trgovec Schmidl slovenski napis? Ali je ono medeno sladko ble betanje vaših uslužbencev s slovenskim ljudstvom tudi izzivanje? Ali je morda celo lov slovenskih kupcev za nemške prodajalne po celjskih ulicah tudi izzivanje? Ha, nesramneži, tega pač ne na zivate izzivanjem, pijavke, ki se branite z žulji slovenskega ljudstva, ki je žalibog še vedno tako omamljeno po vaših sladkih besedah, da vam znaša svoj težko prisluženi denar. Ne, to ni iz zivanje, kakor ni izzivanje, da isti vaši usluž benci, ki se sladkajo našemu dobremu in pošte nemu ljudstvu, dokler mu ne izcimijo zadnjega vinarja iz žepa, potem se mu pa rogajo še prej, predno stopi iz prodajalne na ulico. Lopovi, ki porabite vsako priliko, da mečete za slovenskim na rodom najostudnejše psavke, ki nahrulite vsakega kakor divji psi, če ga slišite, da govori slovenski, in to povsod, na ulici in v javnih lokalih, samo ne tam, kjer mu vlečete denar iz žepa vi hočete

kega imenovati izzivača! Vi, ki vas pošten Nemec niti opljuvati neče, vi, ki vas pozna celi svet kot ljudi brez značaja brez iskric poštenja, vi se drznete komu zabrusiti besedo izzivač v lice! Krivoprisežniki, skrijte se da vas pošten človek videl ne bo ali kaj, saj vas je sram, kolikor psa strah. Pa le počakajte, tudi naš preprosti narod vas bo spoznal, in potem bo vašega iz zivanja konec. Mi bomo z vsemi našimi močmi delovali na to, da pride naš narod čim prej do spoznanja, da redi s svojo srčno krvijo vas, gadjo zalego, na svojih prsih.

(Odhod vojaških novincev) Včeraj je bilo poulično življenje v Celju jako živahno. Ulice so bile polne vojaških novincev, ki so pojoč in vriskajoč prihajali od vseh strani, da zadovolje svoji vojaški dolžnosti. Vkljub mnogobrojni mno žici pa ni bilo nikakih izgredov, kar gotovo ne bo povšeči izvestni gospodi, ki tako rada porabi vsako priliko, da proglasi naše ljudstvo za raz bojnike in ubijalce. Proti večeru so odhajali no vinci na kolodvor. Tu se je pač zgodilo nekaj, česar n kakor ne moremo odobravati, temveč moramo najostreje grajati. Fantje si pač dajejo ob taki priliki poguma s petjem in vriskanjem in kdo bi jim tudi to zameril, saj tri leta niso kratka in vojaška služba tudi ni bogve kako prijetna, kako si jo pa lahko predstavljajo, jim je pokazal sinoči vodja transporta, poročnik Kilian, ki je na ulici udaril nekega novince s pestjo v obraz. Ne vemo, kako naj bi imenovali ta čin in kr. častnika. Vsekako bi bilo dobro, da se pojasni tem gospodom, da imajo pred seboj ljudi, ne pa živino.

(Celjski magistrat — pruski urad.) Ej, ni dobro če se ga človek malo preveč nalez, kajti potem mu nide marsikatera resnična čez zoba, katere ne bi sicer nikdar izrekel. Taka se je zgodila tudi celjskemu mestnemu vrtnarju, ki oskrbuje nasade v mestnem parku. Možiček je v nedeljo najbrž malo pregloboko pogledal v kupico in zavžiti alkohol mu je odprl srce in usta, da je svojemu pivskemu tovarišu odkril vse skrivnosti svojega domoljubnega srca in s preprostimi besedami kar najjasnejše označil svoje in svojih gospodov, sedanjih gospodarjev v mestni hiši, patrijotično prepričanje rekši: „Da, da, prijatelj, ti moraš seveda biti Avstri janc ali pri meni je to drugače, ker jaz sem — v pruski službi!“ Kaj pa hočete potem — kakoršen gospodar, tak tudi blapec.

(Celjska policija se mora poddržaviti!) Ta izrek se je čul prošli petek z ust vsakega pa metnega, nepristranskega človeka, ki je bil okrog 5. ure popoldne na celjskem glavnem trgu, kajti da bi se taki prizori še kdaj ponavljali, kakor ga je bilo tedaj videti, bi bila sramota za c. kr. oblast, sramota za vsakega poštenega državljan a, za celo državo sploh. Nastopi celjske policije so dobro znani iz časa blagoslovljenja celjskega „Narodnega doma“ in češkega obiska, znano je, da tako pristranskega redarstva ni najti v Av striji, kakor v našem nemčurkem Celju, aiti to so le nastopi v gotovih slučajih, prava narav celjskega redarja se kaže mnogo lepše v nje govem vsakdanjem delovanju, ko dela iz lastnega nagiba, ne na izrečno povelje višje oblasti in pouličnega moba. Bilo je prošli petek okrog 5. ure popoldne, ko so trije fantje pojoč prikorali po glavnem trgu, kjer jih je ustavil redar Golob in jim napovedal aretacijo, če ne utibnejo. Fantje se izgovarjajo, med tem pa prisopiha redar Gratschner in popade enega izmed fantov in ga podera na tla. Fant je udaril z glavo na tla, da je kar zazvonelo. Trg je bil poln gledalcev. Prvi je bil na mestu marker Iha iz kavarne „Merkur“. On in Stigerjevi hiapci so pomagali fantje metati po tleh in jih potem zvezati. Ljudje so začeli mrmrati, kajti ves prizor je bil tako poživinjeno nečloveški, da se je vsakemu trezno sodečemu človeku gabil. Osvetlili smo že svoj čas nekoliko Gratschnerjevo „delovanje“, prinesli so že drugi slovenski časopisi vesti o uprav nečloveškem službenem postopanju tega človeka, ali ta slučaj je še najbolj dokazal, da Gratschner ne zasluži imena človek in da je največja sra mota za mestni urad, da trpi v svoji službi take ljudi. Vemo, da se hoče Gratschner s svojim divjanjem, prikupiti na zgor, ker baje še ni de finitiven, ali ako ima še kaka druga oblast v

tem oziru le najmanjši vpliv, mora to človeče izgniti iz Celja. Sicer pa najodločnejše zahte vamo od naših poslancev, da se odvzame mestu in store potrebne korake, kajti da bi se taki slučajji ponavljali, kaj takega se pač ne sme več trpeti.

(Velenjska železnica) preide z dnem 1. ja nuarja 1. 1904 v državno upravo, kar pomeni za prebivalstvo savinjske doline precejšnjo prid o bitev, ker bodo osebni in tovorni tarifi vsled tega precej nižji kakor so bili doslej, ko je bila železnica v upravi južne železnice. Naj bi se prizadeti činitelji tudi o pravem času pobrigali, da bi se ustanovil za to progo tudi nekoliko pripravnější vožnji red. V prvi vrsti bo treba vpeljati kak večerni vlak iz Celja in v Celje, kajti sedanji vožnji red je tako reven, da bi bilo skoraj boljše, ako bi ga sploh ne bilo.

(Žalsko učiteljstvo) priredi na čast vsem tovarišicam — Terezinam v sredo, dne 14. t. m. ob pol 8. uri zvečer v Haussenbichlerjevi gostilni v Žalcu zabavni večer s petjem, igranjem na gosli in glasovir, z družbinskimi igrami itd. Na ta večer povabljeni so vse p. n. tovarišice in tovariši ter prijatelji šole in učiteljev.

(Nova železnica.) Železniško ministrstvo je podelilo L. vitezu Mašeku pl. Bosnadol koncesijo za pripravljajna dela za zgradbo industrijalne železnice iz Petrovč do premogovnika v Za bukovcih.

(Dobrnski shod.) Na shodu v Dobrni, ki bode v nedeljo ob 3. uri popoldne v občinski stavbi poleg šole, govoril bode deželni poslanec dr. Ivan Dačko in mesto poslanca Žčkarja, ki je tokrat zadržan, menda drž. poslanec vitez Berks in upamo, da še kateri drugi poslanec. Nadalje bode govorili kaplan Schreiner in tudi dr. Veko slav Kukovec iz Celja. Za shod se kmetje zelo pripravljajo in bodo prišli iz vse okolice na ta veliki shod v najobilnejšem številu. Zlasti mladi svet živahno agitira za mnogobrojno udeležbo.

(Še nekaj glede shoda na Dobrni.) Shod na Dobrni bode zlasti zategadel velikega pomena za naše kmetovalce, ker se bode govorilo o gospodarskih zadevah. Poleg že do zdaj naznanje nih govornikov je celjskemu političnemu društvu „Naprej“ obljubil za ta shod tudi gospod potc valni učitelj Franc Goričan svoje sodelovanje. Govoril bode o vzrokih propadanja kmetijstva in o pripomočkih, da se zboljša stanje naših slovenskih kmetovalcih. Kmetje, ne zamudite te lepe prilike in pridite na shod.

(Shod v Velenju) Ljudski shod v Velenju je zadnje nedeljo uspel nad vse pričakovanje sijajno. Bilo je navzočih 1000 zastopnikov občin okrajnih glavarstev Slovenji Gradec, Gornjigrad in Celje. Ob splošnem odobravanju je govoril državni poslanec vitez Berks o položaju v držav nem zboru in zlasti o železniškem vprašanju in celjski gimnaziji. Deželni poslanec Ivan Vošnjak je v jako prikupljivem govoru pojasnjeval vpra šanje domačih železnic, njih zgodovino in bodoč nost. Ob obilem pritrevanju je opisoval svoje delovanje za ustanovitev kmetijske šole za Spodnje Štajarsko. Obema poslancema se je na predlog kmeta Sevčnika izrekla zahvala in zaupanje. Dr. Vladimir Sernec iz Maribora je v obširnem govoru prav spretno razpravljal stanje kmetijstva, zahteval ustanovitev kmetijske šole in opisoval pomen združništva z izključitvijo konzumnih društev. Dr. Ljudevit Stiker je oži gosol nečuvno izzivanje šoštanjkih Nemcev, ki so sklenili Slovence bojkotirati, ter je še govoril o raznih narodnih zadevah. Ko je pa govoril zadnji govornik dr. Vekoslav Kukovec, ki je po sebnno bridke povedal o ponemčujočem delovanju avstrijske vlade, zlasti z ozirom na imenovanje nemških sodnikov in notarjev, tedaj je postajal vladini zastopnik čemdalje bolj nervozen in je zahteval od predsednika župana Skaze, da go vornika pokliče k redu, kar se ni zgodilo. Ob burnem soglasju je bila sprejeta resolucija za slovensko kmetijsko šolo in zlasti ostra resolu cija, da se vladnemu zastopniku naroči, naj spo roči ministru najskrajnejšo nezadovoljnost šta jarskih Slovencev zaradi ponemčevanja dežele z uvažanjem nemških uradnikov v spodnještajar ska mesta in trge. Ob glasnem smehu zaradi vladnega zastopnika, ki se s tem predlogom ni

strinjal, se je shod čez vse sijajno končal in navdušena množica, ki je blizu štiri ure nepremično stala na prostoru se je razšla v najlepšem redu dostojno na svoje domove. Natančneje poročilo o 'shodu sledi prihodnjic. Danes ključemo zavedni Šaleški dolini, naj jo B g poživi na potu narodnega napredka.

(Iz Škal.) Nas Škalčane je dosegla izvenredna čast, da smo dobili svetovni glas z našim premogokopom, pa zadovoljni pač ne moremo biti s tem izvenrednim darom božjim. Sicer je premog sam čisto nedolžen, pač pa ne dim, ki se vali vsled eksperimentiranja teh gospodov z „šakta“ in ki daje premogu nekako ubožno spricalo. Če gre človek po noči mimo premogokopa, zdi se mu da puhajo nesnaga sami peklenški iz pekla. Ljudem dela ta nesnaga vedno večjo preglavico in letošnji poljski prideleki so imeli čisto „fabriško“ lice. Naravnost neverjetno je, da se državna oblast ne zanima nekoliko več za to zadevo, in ljudstvo bo moralo poseči k drugim sredstvom. Za odmeno za to umazanost morajo ljudje v bližini premogokopa plačevati baje premog še mnogo dražje. Lep blagor za naš kraj to! Županstvo baje sploh ne more nič doseči, drugi uradi molčijo, in kdo naj pomaga ljudem? Radovedni smo, čeli se bo plačala ljudem odškodnina za škodo in delo, ki jo je povzročil premogokop vsled malomarnosti vseh teh gospodov! Pa seveda je bolje pardonirati kapitaliste nego povrniti kmetu škodo. Ljudje se jezijo pa pomagati si ne morejo. Bomo videli, čeli je še kako sredstvo zoper to kapitalistično kliko!

(Zahteve stavkajočih premogarjev v Trbovljah.) Premogarji zahtevajo, da se pri vseh delavcih določi minimalna plača in sicer rudokopom 3 K na dan, prevažcem 2 K 60 v in za mlade delavce in ženske pa 1 K 60 v na dan. Dosedaj so imeli nekateri po 58 do 60 v na dan, kar je naravnost škandal in očitno izkoriščanje delavskih moči. In družba se še vedno upira ugoditi pravičnim zahtevam ubogih delavcev. Scamota!

(Osebnost.) Načelnik železniške postaje v Rajhenburgu, g. Fran Podkrajšek, se je vsled poškodbe, ki jo je dobil na nekem izletu v Kamnik, kakor smo svoj čas poročali, prostovoljno odpovedal službi postajenačelnika in je premeščen v Ljubljano.

(§ 19 pri ptujskem okr. glavarstvu.) Može, ki so svoj čas skrpali naš državni zakonik, so pač delali svoj račun brez naših spodnještajarskih političnih in drugih c. kr. uradnikov, kajti kakor kaže sledeči slučaj, je pri nas § 19 drž. tem. zakona samo zato, da se temeljito — prezira. Seveda so posledice tega preziranja tako drastične, da bi se človek prav od srca nasmejaj, ako bi ne bile obenem tudi tako žalostne. Kaj vse ne zakrivi zagrižen „Nemec“ s svojo prusaško zagriženostjo. V občini Dravce v ptujskem okraju je imel geometer večji opravak. Svoj prihod je naznanil županu s pristavkom, da naj bodo posestniki zbrani ob 9 uri dopoldne. Ker ga je pa drugo delo zadržalo, je prišel geometer šele ob 11. uri v Dravce in našel župana samega, ki mu je odgovoril na vprašanje, zakaj niso kmetje zbrani, da mu je prišlo od glavarstva naznanilo, da geometra ne bo. Geometer želi videti ta odlok. Župan ga mu prinese in tu je stalo črno na belem, da pride pionirski bataljon na vaje v Dravce in da naj se zato vse potrebno ukrene. Župan je, dobivši od glavarstva nemški odlok, katerega ni niti on niti kdo drugi znal raztolmačiti, seveda mislil na najbližje, da mu glavarstvo odpoveduje prihod geometra. Na vprašanje, zakaj nemškega odloka ne vrne, prav župan, da se boji okr. glavarja ki bi ga vsled vrnitve neusmiljeno opral. — Take so torej razmere pri nas, tako se izpolnjujejo določila našega državnega zakonika. Pa recite, da se nam ne godi dobro pri nas na Štajarskem — ako zahtevaš svojo pravico, te ozmerjajo, ako je ne zahtevaš, se pa izpostavljaš vsak dan takim „pomotam“, kakor smo jo povedali zgoraj. Pa kaj bočemo — Slovenec ima vzic temu nedotakljivo pravico — plačevati davke in to je za ponižno slovensko paro dovolj.

(Shod na Ptujski gori.) Shod ptujskega političnega društva „Pozor“ na Ptujski gori dne 11. oktobra se je izvršno obnesel. Natančneje

poročilo objavimo v petkovi številki. Slovenci ptujskega okraja se začenejo krepko gibati.

(Brzjavna hitrost.) Med novicami zadnje štev. čitam o „brzjavni tajnosti“, hipoma mi pride na misel, da bi morda bilo potrebno svetu kaj o „brzjavni hitrosti“ izvedeti. Prošlo nedeljo sem oddal namreč v Zagrebu ob pol 9 uri zjutraj brzjavko, ki se srečno ob 8 uri zvečer dospela v Sedišče med tem ko sem sam prišel nekoliko ur prej domov. Čemu torej naj človek v nujnih slučajih zaupa morda brzjavu?

(Stara cesta pri Ljutomeru.) V nedeljo, dne 18. oktobra t. l. popoldne ob 3 uri se priredi v gostilni g. Stanjka tombola v prid šolski mladini na Stari cesti. Vsi prijatelji šole se vabijo na prav obilo udeležbo.

Vino v snažno in zdravo posodo!

Mnogokrat se je vinogradnike prepričevalno svarilo v tem oziru, žalibog so bili ti opomni večinoma — bob v steno. Tudi letos smo nahajali vina po mnogih krajih, tudi pri krčmarjih, ki sicer navadno bolj skrbijo za sode, nego kmet, pridelovalec vina sam, a kupujejo že taka vina, ki imajo duh po pokvarjeni, nezdravi posodi. Vinogradnik se neprijetnemu okusu svojega vina tako privadi, da ga sploh ne občuti več. Drugače kupec, ki tako priliko zase izkoristi, da ceno vinu zniža, ali ga pa sploh ne kupi. Vino ni bolno, ampak napako, „duh po sodu, plesnobi itd.“ ima vsled nezdravega sode, v kojem ga hranimo.

Ako nisi imel svojih sodov dobro shranjenih, da se ti plesnili, skrbi, da to odpraviš, sicer ne devaj rajši vina v nje. Navadno se izvrši to delo uspešno na jako preprost način, da se sod dobro izpere in potem s sodo zakuha, kar se po potrebi ponavlja. Voda in soda sta sredstvi, ki jih ima lahko vsakdo pri rokah. Izmiranje z verigo itd. je čisto dobro pr. sodih, ki nimajo vratic in če ni ravno potrebno izbijati dna, zopetno izpiranje s čisto vodo, oziroma zakuhavanje s sodo pa temu mora slediti. — Ako se sodu vzame dno, na kar se obroči hitro zopet nabijejo, da ne pride nesnaga med doge, osnaži se ga najboljšo z ostro krtačo, nazadnje se ga pa še vseeno zakuha. Uspešno je zažiganje s špiritom, a treba je več previdnosti, nego je imajo navadno vinogradniki. Zakuhava se tudi s svežimi tropinami i. dr.

Vsled zanemarjanja sodov pa sčasoma gni jejo-trohnijo doge od znotraj. V takem slučaju je treba sedarja. Proti uporabi žvepla za ohranjenje sodov je mnogo čisto neutemeljenih predsodkov, a vendar z žveplom ohranimo najlaglje sode čiste in zdrave v vsakem slučaju, kakor je bilo čitati v zadnjih številkah „Domovine“.

Sotelski.

Druge slovenske novice.

(Desetletnica „Slov. planinskega društva v Ljubljani“.) Dostojno je praznovalo naše vrlo planinsko društvo svojo desetletnico in to slavlje je pokazalo, da živa društvo med celim slovenskim narodom simpatije, kakor le malokatero drugo društvo. Veselica v soboto zvečer je napolnila prostorno „Sokolovo“ telovadnico do zadnjega kotička. Med navdušenimi govori, petjem in godbo je večer prav hitro minil. V nedeljo je bilo slavnostno zborovanje. Največje zanimanje je vzbudilo poročilo o nesramnem nastopanju nemškega planinskega društva, ki si lasti naše planine kot svojo last in našemu društvu skuša povsod škodovati. Proti temu lopovskemu nastopanju nemških privandrancev se je najodločnejše protestiralo in sklenilo, da se nikakor ne sprejme neke sprave, katero žele Nemci. „Slov. planinsko društvo“ bo hodilo svojo pot. Pri banketu se je izgovorilo več krasnih napitnic ustanoviteljem društva gg. Hauptmannu, Korčnanu in Štef. načelniku savinjske podružnice g. Kocbeku, častnima članoma g. župniku Aljažu in prof. dr. Fieschauzu in drugim. Slavnost desetletnice se je končala z največjim navdušenjem za prihodnje plodnosno delovanje. Društvu želimo najboljših uspehov in v ta namen pozivljamo naše ljudstvo, da pomaga društvu v vsakem oziru da mu bo lažje vršiti svojo vzvišeno kulturno nalogo.

(Posledice besede „smrkavec“.) Na Bohinjski Bistrici so prošli četrtek domači fantje v gostilni Antona Zadnika po dokončanem delu nekoliko pili. Med tem pride v gostilno neki železniški delavec Biondič, rodом Hrvat, in začne prapir. Ker ga je eden izmed fantov imenoval smrkavca je začel udrihati z nožem okrog sebe in enega fanta tako zadel, da je bil na mestu mrtev, druge tri je pa smrtno nevarno ranil in potem zbežal. Orožniki so ga vjeli in izročili sodišču. Na Bohinjski Bistrici bi bilo sedaj, ko je tamkaj delavcev od vseh strani, pač potrebno, da se uvede stalna nočna straža.

(Imenovanje.) Konceptni praktikant dr. Blaž Lahovnik v Celovcu je imenovan deželno-vladnim konceptistom in je dodeljen v službovanje okrajnemu glavarstvu v Velikoven. Dr. Lahovnik je najbrže edini Slovenec v politični službi na Koroškem.

(Koroški deželni zbor proti slovenskemu jeziku.) V seji dne 9. t. m. je sprejel koroški deželni zbor predlog, v katerem se protestira proti „poslovenjenju“ koroških sodišč. Predlog se glasi takole: „Deželni zbor vojvodine Koroške izraža svoje ogorčenje nad gibanjem, ki se kaže zadnji čas in po katerem se hoče odstraniti do sedaj pri koroških sodiščih udomačene običaje, ki popolnoma odgovarjajo dejanskim razmeram in praktičnim potrebam prebivalstva; s tem se pa tudi hoče motiti narodni mir v deželi. Deželni zbor nujno pozivlja ministrskega predsednika kot voditelja pravosodnega ministra, da takoj in z vso odločnostjo nastopi zoper te poskušnje poslovenjenja, ki so škodljive pravosodju in tudi strankam.“ Kaj neumnjšeje slavnosti deželni zbor ni mogel pogruntati. Torej s tem, da se zahtevajo že zdavnaj nam zagotovljene pravice, motimo narodni mir na Koroškem. To je res dobro. Seveda da gospodom ni všeč, ako se jim odvzame nekaj namišljenih pravic, ali privaditi se bodo morali končno vendarle na dejstvo, da tudi koroški Slovenci ne bodo večno spali in se dali izkoriščati za sebične namene veliko nemških agitatorjev.

(Istraka in vipavska železnica) ste pač sestrici druga druge vredne. O prvi se poroča, da je pred par dnevi ostal vlak na progi in po tovalci so morali potem peš nadaljevati svoj pot. Vlak je dospel šele čez dva dni v Trst, kar se je stroj pokvaril. — O vipavski železnici se pa pripoveduje, da se na nekaterih postajah ne dobi voznjega listka, če se ga zahteva slovenski. Ako se pomisli, da teče vipavska železnica po izključno slovenskih tleh, je to pač skoraj neverjetno, ali dogodilo se je vendarle že večkrat. Čudno, da se upravni svet, v katerem imajo večino Slovenci, tako malo briga za take nedostatke.

(„Deutsches Haus“ v Trstu.) Tržaški Nemci so si s pomočjo pruskega denarja postavili svoj dom, v katerem imajo sedaj svoja redna zbirališča. Celo nekako telovadno društvo so si ustanovili, v katerem imajo večino c. kr. uradniki. Radovedni smo, kaj bi se zgodilo uradni kom slovenske narodnosti, ako bi zahajali v kak „dom“, ki bi bil postavljen recimo z ruskim denarjem. Denunciacij bi ne bilo ne konca ne kraja.

(Starčevićeva slavnost), ki se je vršila v nedeljo v Zagrebu in v Šestinih, je pokazala, da se je v hrvatskem narodu dogodil popolni preobrat. Ni ga več v narodu človeka, ki bi zagovarjal postopanje madžarske vlade, razun nekaj vladnih podrepnikov. Ves narod je prešinil duh Starčevićev, duh svobode. Ogromna je bila množica, ki se je udeležila blagoslovljenja spomenika dr. Ante Starčevića na šestinskem pokopališču, bilo je gotovo nad 10000 udeležencev. Nebroj vencev so položili na Starčevićovo gomilo, med njimi je bil krasen srebrni venec, ki so ga žrtvovali vrlo hrvatske žene. Vladni časopisi so previdno molčali o tej slavnosti, da ne bi svet izvedel, da nima madžarska vlada drugega za seboj kakor nekoliko svojih plačanih mamelukov. Najveselejše, ker se je zgodilo pri celi slavnosti, je pa sklep čiste stranke prava, ki se je na skupščini v nedeljo združila s hrvatsko stranko prava. Sedaj je torej združena vsa hrvatska opozicija pod enim imenom in enim vodstvom v hrvatski stranki prava, kar